

ЖАНРОВА СПЕЦИФІКА ФРАНЦУЗЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ПЕРЕКЛАДУ ДОГОВОРІВ

Філоненко Наталія Георгіївна

*доктор філологічних наук, професор,
завідувач кафедри італійської і французької філології та перекладу
Київського національного лінгвістичного університету
вул. Велика Васильківська, 73, Київ, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-9674-1641>*

Луценко Аліна Анатоліївна

*магістрант кафедри італійської і французької філології та перекладу
Київського національного лінгвістичного університету
вул. Велика Васильківська, 73, Київ, Україна
<https://orcid.org/0009-0009-3510-5287>*

У статті досліджується жанрова специфіка французько-українського перекладу договорів як складного міждисциплінарного процесу, що поєднує мовний, правовий і дискурсивний аспекти. Актуальність теми зумовлена інтенсифікацією міжнародної співпраці та потребою в адекватному відтворенні юридичних текстів у межах різних правових систем. Особливу увагу приділено тому, що переклад договорів виходить за межі буквальної передачі змісту й передбачає забезпечення функціональної еквівалентності, дотримання жанрових конвенцій та відповідності нормам цільового юридичного дискурсу. У роботі проаналізовано основні характеристики договору як жанру юридичного тексту: стандартизованість, імперативність, структурованість, термінологічна точність і формалізованість. Встановлено типову структуру договору, який складається з преамбули, визначенні термінів, основної частини, заключних положень та особливостей її відтворення українською мовою з урахуванням усталених моделей юридичного мовлення. Показано, що французькі юридичні тексти характеризуються складними синтаксичними конструкціями, безособовими формами, розгорнутими підрядними структурами та клішованими виразами, які потребують адаптації при перекладі задля забезпечення зрозумілості та нормативності. Особливу увагу приділено перекладацьким стратегіям відтворення термінології та кліше, зокрема транскодуванню, калькуванню, описовому перекладу та добору функціональних еквівалентів. Висвітлено труднощі перекладу, зумовлені асиметрією французької та української правових систем, що призводить до відсутності прямих відповідників для окремих юридичних понять і потребує інтерпретаційного підходу. Проаналізовано граматичні та модальні особливості перекладу, зокрема передачу значень обов'язку та дозволу, а також трансформації синтаксичних структур. У результаті встановлено, що ефективний переклад договорів передбачає поєднання лінгвістичної точності, правової релевантності та жанрової відповідності, що забезпечує адекватне функціонування тексту в іншій мовно-правовій системі.

Ключові слова: юридичний переклад, переклад договорів, французько-український переклад, жанр, функціональна еквівалентність, юридичний дискурс, перекладацькі трансформації, еквівалентність, модальність, адаптація.

Постановка проблеми в загальному вигляді та обґрунтування її актуальності. У сучасних умовах інтенсифікації міжнародного співробітництва та розвитку міжкультурної правової комунікації зростає потреба у якісному перекладі юридичних текстів, зокрема договорів, що функціонують як ключові інструменти регулювання правовідносин між сторонами. Особливої актуальності набуває французько-український переклад договорів, з огляду на активізацію академічних, економічних і правових контактів між Україною та франкомовними країнами. У цьому контексті переклад договорів виходить за межі

суто мовної трансформації і постає як складний процес відтворення тексту в іншій лінгвокультурній та правовій системі.

Попри наявність значної кількості досліджень у галузі юридичного перекладу, питання відтворення жанрової специфіки договірних текстів залишаються відкритими, зокрема в аспекті французько-українського вектору. Увага дослідників часто справедливо зосереджується на термінологічній еквівалентності та перекладацьких трансформаціях, адже саме ці способи забезпечення адекватності перекладу складають очевидні труднощі в юридичному

перекладі, проте як питання дотримання жанрових конвенцій, дискурсивних норм і забезпечення функціональної еквівалентності часто залишаються другорядними. Водночас саме комплексність підходу до стратегій досягнення адекватності у французько-українському перекладі юридичних текстів визначає адекватність перекладу договору як юридично значущого документа.

Проблемність дослідження зумовлюється також наявністю міжсистемних розбіжностей між французькою та українською правовими традиціями, що ускладнює пряме перенесення жанрових моделей і вимагає адаптації тексту до норм цільового правового дискурсу, що, у свою чергу, актуалізує потребу у розробці теоретично обґрунтованих підходів до перекладу договорів, які враховували б не лише мовний, а й жанрово-дискурсивний вимір.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні засади юридичного перекладу, зокрема загальні принципи та нюанси відтворення правових текстів, висвітлені у роботі Ж.-К. Жемара (Gémar, 1998), який розглядає юридичний переклад як міждисциплінарну діяльність, що вимагає не лише лінгвістичної компетентності, а й глибокого знання правових систем вихідної та цільової мов. Дослідник наголошує на тому, що еквівалентність у юридичному перекладі має функційний характер, оскільки правові поняття різних систем не завжди збігаються концептуально.

Грамматичні особливості перекладу французьких юридичних текстів у прагматичному аспекті аналізує В. Г. Куликова (2012), яка встановлює, що граматична структура французького правового дискурсу (складнопідрядні конструкції, пасивні форми, номінативні звороти) потребує трансформаційних перетворень при перекладі українською мовою з метою збереження комунікативної адекватності та забезпечення юридичної точності.

Окремі особливості перекладу юридичних текстів розглядає О.О. Соломарська (Solomarska, 2015), яка звертає увагу на стилістичні та прагматичні аспекти відтворення французьких правових документів, зокрема на необхідність збереження офіційно-ділового стилю, дотримання термінологічної послідовності та відповідності юридичним конвенціям цільової мови.

Лексико-семантичні аспекти перекладу юридичних термінів детально розглядаються у дослідженні К. С. Захарової (2021), яка аналізує механізми міжмовної передачі термінологічних одиниць та визначає основні труднощі відтворення спеціалізованої лексики у цільовій мові.

Дослідниця встановлює, що юридичні терміни характеризуються моносемантичністю у межах галузевого дискурсу, проте можуть набувати полісемантичності при виході за межі фахового контексту, що створює додаткові виклики для перекладача.

Специфіку перекладу французької юридичної термінології досліджує О.В. Мітенко (2025), яка систематизує основні перекладацькі стратегії та прийоми відтворення французьких правових термінів українською мовою. Авторка наголошує на необхідності врахування асиметрії правових систем Франції та України, що зумовлює застосування таких прийомів, як транскодування, калькування, описовий переклад та функціональний еквівалент. Особливу увагу авторка приділяє проблемі відсутності прямих термінологічних відповідників для позначення специфічних інститутів французького права в українській мові. О.В. Мітенко зазначає, що складність перекладу французьких юридичних текстів визначається домінуванням канцелярського стилю, що проявляється у широкому вживанні усталених канцелярських кліше, консервативною лексикою, складними та громіздкими синтаксичними структурами, численними модальними словами з наказовою семантикою та переважанням дієслівних форм теперішнього часу (Мітенко, 2025, с. 538). Автори досліджень французько-українського перекладу юридичного дискурсу зосереджуються на актуальних проблемах перекладу юридичних текстів у контексті взаємодії лінгвістичного та правового вимірів (Бодунова & Яцик, 2025).

Актуальними питаннями французько-українського перекладу юридичних текстів залишаються перекладацькі стратегії, критерії вибору оптимальних прийомів відтворення специфічних термінів французького права, а також лінгвокультурні особливості адаптації французької правової термінології до україномовного правового дискурсу.

Мета і завдання статті. Метою статті є визначення ключових жанрових параметрів французького договору й аналіз перекладацьких стратегій їх репрезентації українською мовою. Досягнення мети передбачає окреслення жанрової специфіки договору, аналіз його структурно-мовних характеристик та визначення перекладацьких трансформацій, зумовлених відмінностями правових систем.

Об'єктом дослідження є юридичні тексти французькою мовою та їх переклад українською у жанрі договорів, що функціонують як засіб регулювання правовідносин у двох правових і лінгвокультурних системах.

Предметом дослідження є жанрові характеристики французького договірної тексту та специфіка їх відтворення в українському перекладі у контексті жанрових конвенцій, дискурсивних норм та принципу функціональної еквівалентності.

Виклад основного матеріалу. Жанрові особливості перекладу договорів з французької на українську мову становлять важливий напрям сучасного перекладознавства, оскільки юридичний переклад безпосередньо пов'язаний із забезпеченням ефективної міжмовної та міжправової комунікації. Договір як тип тексту належить до юридичного дискурсу і характеризується високим рівнем стандартизації, імперативності, формалізованості та термінологічної точності. Текст договору має бути максимально точним і однозначним, щоб виключити можливість подвійного тлумачення, а також стилістично нейтральним і позбавленим емоційного забарвлення.

Однією з ключових жанрових ознак договорів є їхня структурно-синтаксична організація. Структурованість тексту договору забезпечує логічну послідовність викладу та сприяє однозначному тлумаченню тексту, однак при перекладі вимагає збереження не лише змісту, а й функційної організації документа. Типова структура договору включає преамбулу, де зазначаються сторони та мета укладення, розділ із визначеннями термінів, основну частину, що містить предмет договору, права та обов'язки сторін, умови відповідальності, положення про форс-мажорні обставини, а також заключні положення. У французько-українському перекладі важливо забезпечити функціонально-еквівалентне відтворення цих елементів, з урахуванням усталених норм українського юридичного мовлення, що передбачає адаптацію формульних конструкцій і клішованих зворотів до цільової правової традиції. Крім того, синтаксична організація французьких юридичних текстів є складною та розгорнутою. Для них характерні довгі багатоконпонентні речення, значна кількість підрядних конструкцій, активне використання дієприкметникових і інфінітивних зворотів, а також безособових форм типу *«Il est convenu ce qui suit»*. Наведена конструкція має усталені функціональні відповідники в українській мові. У французькому варіанті конструкція імплікує сторони договору, а в українській юридичній мові суб'єкт частіше експлікований, отже, функційним еквівалентом, що відповідає українській договірній практиці, є *«Сторони домовилися про таке»*.

Стійкі формули виконують текстоорганізуючу функцію і водночас створюють труднощі при перекладі, оскільки потребують не буквально, а функціонально еквівалентного відтворення. Важливим принципом є здійснення не буквального перекладу, а добирання функціонального еквівалента відповідно до жанрових конвенцій українського договірної дискурсу і уникнення міжмовної інтерференції та калькування, що може призвести до спотворення правового змісту.

Таким чином, українські тексти договорів характеризуються, на нашу думку, більшою лаконічністю, чіткістю синтаксичних структур і прагненням до прозорості викладу. Усталені формули, такі як *«Сторони домовилися про таке»* (фр. *«Il est convenu ce qui suit»*), *«Цей договір набирає чинності»* (фр. *«Le présent contrat entre en vigueur»*), *«Сторони несуть відповідальність»* (фр. *«Les parties engagent leur responsabilité»*), виконують аналогічну функцію до французьких кліше, однак мають відмінну мовну реалізацію, тому текст перекладу потрібно адаптувати відповідно до норм української юридичної мови, уникаючи калькування.

Синтаксична складність текстів французьких договорів спрямована на досягнення максимальної точності формулювань, однак збереження складності в українському перекладі може переобтяжувати сприйняття тексту українським реципієнтом. У зв'язку з цим перекладачі вдаються до синтаксичних трансформацій, зокрема до членування складних речень, зміни порядку слів або перебудові конструкцій із збереженням змісту та юридичної сили висловлювання, наприклад, речення *«Dans le cas où l'une des parties ne respecterait pas ses obligations, l'autre partie aura le droit de résilier le contrat sans préavis»* може бути перекладене як *«У разі невиконання однією зі сторін своїх зобов'язань інша сторона має право розірвати договір без попередження»*. У цьому випадку збережено зміст, але спрощено структуру через синтаксичну трансформацію заміни конструкції присудка *«ne respecterait pas»* на іменник *невиконання*. Можливе спрощення безособових конструкцій, наприклад: *«Il est stipulé que le paiement doit être effectué dans un délai de trente jours»* дослівно перекладається як *«Передбачено, що оплата повинна бути здійснена протягом тридцяти днів»*. Однак більш природним є варіант *«Оплата має бути здійснена протягом тридцяти днів»*, де відбувається спрощення синтаксичної структури шляхом опущення безособової частини.

Особливу роль відіграє термінологічна відповідність, оскільки юридичні терміни часто не мають повних еквівалентів у різних правових

системах. Французькі договори укладаються в межах романо-германської правової традиції, що зумовлює їхню формалізованість, логічність та високий рівень стандартизації. Лексичний рівень таких текстів характеризується широким використанням спеціалізованої термінології, зокрема таких одиниць, як «*contrat*», «*clause*», «*obligation*», «*responsabilité*», які мають своє значення у площині юридичного дискурсу. Французькі юридичні терміни не завжди мають прямі еквіваленти в українській мові, що зумовлює потребу у виборі найбільш адекватного варіанта з урахуванням контексту. Наприклад, термін «*obligation*» зазвичай перекладається як «зобов'язання», однак у певних випадках може набувати додаткових відтінків значення. Слово «*clause*» може відповідати українським «пункт» або «умова», залежно від функції у тексті договору, наприклад, для речення «*Cette clause est applicable en cas de force majeure*» найбільш адекватним є варіант «Ця умова застосовується у разі форс-мажорних обставин», оскільки в українській юридичній мові саме слово *умова* відповідає контексту. Так само «*engagement*» може передаватися як «зобов'язання», «обов'язок» або навіть «угода», що вимагає глибокого розуміння юридичного контексту. Якщо обрано термін «зобов'язання», то він має використовуватися саме в такій формі протягом усього тексту, без варіативності, яка може створити неоднозначність.

Значну роль відіграють також архаїзовані елементи та канцеляризми, наприклад, *susmentionné* (укр. «вищезазначений»), часто спрощується до «цей», «такий»), «*aux fins de*» (укр. «з метою», «для»), що підкреслюють офіційний характер тексту. Часто у вихідній мові термін є кодифікованою одиницею фахової лексики, тоді як у цільовій мові його прямий відповідник втрачений у сучасному вжитку або репрезентує архаїчний еквівалент, що потребує застосування адекватних перекладацьких трансформацій для відтворення функціональної та концептуальної еквівалентності, як от архаїзм французької мови «*sanation*» із дослівним значенням «одужання» міг би бути прямим відповідником терміна «санация», проте для останнього пропонується кодифікований термін «*redressement judiciaire*» (Захарова, 2021, с. 87-88). У таких випадках перекладач застосовує стратегії конкретизації, генералізації або описового перекладу, зберігаючи при цьому юридичну точність і недвозначність.

Важливим аспектом перекладу договорів є також прагматичний вимір тексту, який визначає його функціональне навантаження. Юридичний текст, зокрема договір, не лише передає

інформацію, а й виконує регулятивну функцію, тобто безпосередньо впливає на поведінку сторін. У зв'язку з цим переклад має забезпечувати не просто формальну відповідність, а повноцінну реалізацію цієї функції у правовому полі мови перекладу. Це означає, що перекладач повинен враховувати не лише мовні особливості, а й юридичні наслідки кожного формулювання, адже переклад договору має не лише передавати зміст, а й виконувати ту саму функцію в українському правовому полі, що й оригінал.

Суттєвим аспектом, який необхідно враховувати, є інтертекстуальність юридичних документів. Договори часто містять посилання на інші нормативні акти, закони або попередні угоди. Переклад таких елементів вимагає особливої уваги, оскільки необхідно зберегти точність назв документів і водночас адаптувати їх до українських реалій, якщо це доречно. Крім того, французьке право має власні інститути та категорії, які можуть не мати прямих аналогів в українській правовій системі. У таких випадках перекладач може застосовувати описовий переклад або функційний аналог, що дозволяє передати зміст без спотворення. Наприклад, інституція «*le tribunal paritaire des baux ruraux*» відсутня в українській юридичній системі і має відповідник у французько-українському та українсько-французькому юридичному словнику «суд з питань сільськогосподарської ренти та сільських справ». Цей відповідник є цілком зрозумілим, однак переклад може бути функційним і варіант «паритетний суд з питань оренди сільськогосподарських земель» цілком задовольняє вимоги функціональної еквівалентності та відповідає прагматичним і жанровим особливостям українського юридичного дискурсу. (Petří, 2016, р. 185). Отже, за наявності специфічних французьких юридичних реалій, що відсутні у юридичній системі України доцільним є залишати оригінальні назви з поясненням або використовувати усталені в юридичній практиці переклади.

Проблема перекладу модальних значень у текстах договорів також є ключовим аспектом забезпечення функціональної еквівалентності, оскільки вона безпосередньо пов'язана з відтворенням нормативно-регулятивної сили висловлювання, ступеня зобов'язальності та юридичних наслідків, закладених у вихідному тексті. У французьких договорах активно використовуються дієслівні форми та конструкції для вираження зобов'язання, дозволу або заборони, зокрема за допомогою дієслів «*devoir*», «*pouvoir*», а також інфінітивних і пасивних конструкцій.

В українській мові ці значення передаються за допомогою модальних дієслів, безособових форм, інфінітивних конструкцій, дієприкметників, тощо, наприклад: «*Le locataire doit payer le loyer avant le 5 de chaque mois*» перекладається як «Орендар зобов'язаний сплачувати орендну плату до 5 числа кожного місяця». Французьке дієслово «*doit*» у формі *Présent* третьої особи однини передає обов'язковість, яка в українській мові відтворюється через дієприкметник «зобов'язаний», що втрачає повністю своє первинне дієслівне значення, є складеною іменною частиною присудка разом із нульовою зв'язкою «*e*» і функціонує як предикативна форма з модальним значенням обов'язку.

Отже, жанрова специфіка французько-українського перекладу договорів полягає у необхідності комплексного підходу, що поєднує лінгвістичну точність, правову релевантність і функціональну еквівалентність. Такий переклад виступає не лише мовною трансформацією, а й інтерпретацією юридичного змісту в іншій культурно-правовій системі.

Висновки. Проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що переклад договорів із французької мови українською є комплексним процесом, у якому визначальну роль відіграє не лише мовна еквівалентність, а й жанрова, дискурсивна та функціональна відповідність. Французькі договори характеризуються високим рівнем стандартизації, складними синтаксичними

структурами та усталеними клішованими формулами, які потребують адаптації відповідно до норм українського юридичного дискурсу. Особливу увагу слід приділяти термінологічній еквівалентності, оскільки розбіжності між правовими системами Франції та України часто унеможливають прямий переклад і зумовлюють використання функціональних відповідників, описових конструкцій або перекладацьких трансформацій. Важливим аспектом є також передача модальності, яка у французьких договорах реалізується через дієслівні та синтаксичні засоби, тоді як в українській мові може вимагати структурної перебудови речення. Практичне значення дослідження полягає у можливості використання його результатів у підготовці перекладачів, а також у юридичній практиці, де точність і однозначність формулювань мають вирішальне значення.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з глибшим аналізом конкретних перекладацьких стратегій у різних типах юридичних документів, розширенням корпусу практичного матеріалу, а також вивченням перекладу інших жанрів юридичного дискурсу (судових рішень, нормативно-правових актів). Окремого дослідження потребує також питання стандартизації перекладацьких рішень у французько-українському юридичному перекладі та розробка уніфікованих підходів до відтворення специфічних правових концептів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бодунова О. М., Яцик Т. П. Актуальні проблеми перекладу юридичних текстів: лінгвістичний та правовий вимір. *Ірпінський юридичний часопис: науковий журнал*. 2025. № 3 (20). С. 91–96. DOI: 10.33244/2617-4154-3(20)-2025-91-96
2. Захарова К. С. Лексико-семантичні аспекти перекладу юридичних термінів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2021. Вип. 50, № 2. С. 135–146. DOI: <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2021.50-2.20>
3. Куликова В. Г. Граматичні особливості перекладу французьких юридичних текстів: прагматичний аспект. *Слов'янський збірник: Збірник наукових праць*. 2012. С. 249–254.
4. Мітенко О. В. До питання про особливості перекладу французької юридичної термінології. *Вісник науки та освіти*. 2025. № 9 (39). С. 529–540. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-9\(39\)-529-540](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-9(39)-529-540)
5. Французько-український та українсько-французький юридичний словник. *Dictionnaire Juridique Français-Ukrainien et Ukraino-Français : 60 000 слів / авт.-упоряд. Н. Р. Малишева, І. С. Микитин*. Харків : Право, 2017. 731 с.
6. Gémar J.-C. Les enjeux de la traduction juridique: Principes et nuances. *Traduction de textes juridiques : problèmes et méthodes. Équivalences 98, séminaire ASTTI*. Tradulex, 1998. P. 25–29.
7. Petrů I. La traduction juridique: Entre équivalence fonctionnelle et équivalence formelle. *Études romanes de Brno*. 2016. Vol. 37, № 2. P. 177–189. DOI: <https://doi.org/10.5817/ERB2016-2-14>
8. Solomarska O. Quelques particularités de la traduction des textes juridiques. *Стиль і переклад*. 2015. № 1. С. 221–230.

REFERENCES

1. Bodunova, O. M., & Yatsyk, T. P. (2025). Aktualni problemy perekladu yurydychnykh tekstiv: lnhvistychnyi ta pravovyi vymir [Current problems of legal text translation: Linguistic and legal dimension]. *Irpinskyi yurydychnyi chasopys: naukovyi zhurnal*, 3(20), 91–96 [in Ukrainian].

2. Gémar, J.-C. (1998). Les enjeux de la traduction juridique: Principes et nuances. In *Traduction de textes juridiques : problèmes et méthodes.  quivalences 98, séminaire ASTTI* (pp. 25–29). Tradulex.
3. Kulykova, V. H. (2012). Hramatychni osoblyvosti perekladu frantsuzkykh yurydychnykh tekstiv: prahmatychnyi aspekt [Grammatical features of French legal text translation: Pragmatic aspect]. *Slovianskyi zbirnyk: Zbirnyk naukovykh prats*, 249–254 [in Ukrainian].
4. Malysheva, N. R., & Mykytyn, I. S. (Comps.). (2017). *Frantsuzko-ukrainskyi ta ukrainsko-frantsuzkyi yurydychnyi slovnyk. Dictionnaire Juridique Français-Ukrainien et Ukraino-Français : 60 000 sliv* [French-Ukrainian and Ukrainian-French legal dictionary: 60,000 words]. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian and French].
5. Mitenko, O. V. (2025). Do pytannia pro osoblyvosti perekladu frantsuzkoi yurydychnoi terminolohii [On the issue of French legal terminology translation features]. *Visnyk nauky ta osvity*, 9(39), 529–540. [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-9\(39\)-529-540](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-9(39)-529-540) [in Ukrainian].
6. Petr , I. (2016). La traduction juridique: Entre équivalence fonctionnelle et équivalence formelle. * tudes romanes de Brno*, 37(2), 177–189. <https://doi.org/10.5817/ERB2016-2-14>
7. Solomarska, O. (2015). Quelques particularités de la traduction des textes juridiques. *Styl i pereklad*, 1, 221–230.
8. Zakharova, K. S. (2021). Leksyko-semantychni aspekty perekladu yurydychnykh terminiv [Lexico-semantic aspects of legal term translation]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia*, 50(2), 135–146. <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2021.50-2.20> [in Ukrainian].

GENRE-SPECIFIC FEATURES OF FRENCH-UKRAINIAN CONTRACT TRANSLATION

Filonenko Nataliia Heorhiivna

*Doctor of Philology, Professor,
Head of the Department of Italian and French Philology and Translation
Kyiv National Linguistic University
73, Velyka Vasylkivska Str., Kyiv, Ukraine
<https://orcid.org/0000-0002-9674-1641>*

Lutsenko Alina Anatoliivna

*Master's Student at the Department of Italian and French Philology and Translation
Kyiv National Linguistic University
73, Velyka Vasylkivska Str., Kyiv, Ukraine
<https://orcid.org/0009-0009-3510-5287>*

This article examines the genre-specific features of French–Ukrainian contract translation as a complex interdisciplinary process combining linguistic, legal, and discourse-related aspects. The relevance of the topic is driven by the intensification of international cooperation and the growing need for accurate rendering of legal texts across different legal systems. Particular attention is paid to the fact that contract translation goes beyond literal meaning transfer and requires ensuring functional equivalence, adherence to genre conventions, and conformity with the norms of the target legal discourse. The study analyzes the main characteristics of contracts as a legal genre, including standardization, imperative modality, structured organization, terminological precision, and formality. The typical structure of a contract (preamble, definitions, main body, and concluding provisions) and its reproduction in Ukrainian are considered. It is shown that French legal texts are characterized by complex syntactic constructions, impersonal forms, and fixed expressions that require adaptation in translation. Special attention is given to translation strategies for rendering terminology and formulaic expressions, including transcoding, calque, descriptive translation, and functional equivalence. The challenges arising from asymmetry between French and Ukrainian legal systems are highlighted, particularly the absence of direct equivalents for certain legal concepts. Grammatical and modal aspects of translation are also analyzed, especially the rendering of obligation and permission. The importance of adapting syntactic structures and standard formulations to the norms of Ukrainian legal language is emphasized. The study concludes that effective contract translation requires a combination of linguistic accuracy, legal correctness, and genre conformity to ensure functional equivalence in another legal-linguistic system.

Key words: legal translation, contract translation, French-Ukrainian translation, genre, functional equivalence, legal discourse, translation transformations, equivalence, modality, adaptation.

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу
(CC BY 4.0)

Дата першого надходження статті до видання: 27.03.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 22.04.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 15.05.2026